

[Ole Bjørn Kraft.]

denne debat jo væsentligst drejer sig om indrepolitiske spørgsmål, benyttede lejligheden til at give tinget en redegørelse for en række af de spørgsmål, der også har optaget ministeren under hans besøg i De Forenede Nationer. Vi bør nemlig aldrig glemme, hvor afhængig vor fremtid og hvor afhængig løsningen af vore indrepolitiske problemer er af den udvikling, der finder sted i verden, af den verdenspolitiske kamp. Mellem de demokratiske partier i denne sal er der jo ikke nogen uenighed, hverken om grundlaget eller hovedlinjerne i den udenrigs- og forsvarspolitik, Danmark skal føre, det er også blevet fastslået gennem statsministerens tale, men alligevel er der vel grund til at gøre nogle synspunkter gældende med hensyn til en række af de problemer, som også vi, der er deltagere i den store politik, kan blive stillet over for.

Her forekommer det mig, at udenrigsministeren måske til en vis grad er faldet for den populære opfattelse af ønskeligheden af et topmøde — hvis jeg gør ministeren uret, har ministeren jo en mulighed for at rette det — thi lige så rigtigt og nødvendigt, det må forekomme os alle at bevare kontakten mellem øst og vest både i de internationale institutioner og ad diplomatisk vej, lige så tvivlsomt forekommer det under alle omstændigheder mig, om et topmøde nu også i alle situationer er den rigtige vej.

Vi har gjort nogle erfaringer på dette område, og jeg tror, det vil være rigtigt, om de, der nu skal træffe bestemmelse om disse ting, nøje vil overveje, om statsoverhoveder skal lade sig bruge til deltagelse i sådanne møder. Ja, man bør vel også overveje, om det er rigtigt, at statsministrene i stigende grad afløser udenrigsministrene ved deltagelse i sådanne møder i stedet for at blive holdt i reserve, til afgørelserne skal træffes. Jeg vil håbe, at den højtærede udenrigsminister dér, hvor han gør synspunkter gældende og har mulighed for at udøve indflydelse, meget stærkt vil fastholde, at topmøder i fremtiden ikke må afholdes, undtagen der er gået en meget nøje forberedelse i forvejen, og således at man dog er nogenlunde sikker på, at de

ikke ender ud i det blå, men kan føre til nogle virkelige resultater.

Topmøderne bør, hvis jeg må have en mening om denne sag, indskrænkes til den højtidelige bekræftelse af noget, der allerede i realiteten er afgjort, og derigennem give det et lidt større perspektiv; men én ting synes jeg at vi og også den højtærede udenrigsminister har pligt til, og det er ikke at underbygge forestillingen om, at topmøderne på nogen måde er en løsning på de afgørende problemer og på den modsætning, der eksisterer i verden. Vi må ikke underbygge den forestilling, at disse vanskeligheder ved afholdelse af et topmøde kan blive bragt til en tilfredsstillende ordning og løsning. Det vil nemlig være at vildlede befolkningen, det vil føre til dybe skuffelser, og det vil med den dygtighed, som den kommunistiske verden nu engang udfolder i den kamp, der foregår, let blive udnyttet af den, thi den spiller jo til stadighed på vekselvirkningen mellem håb og frygt, mellem trusler og fredstilbud. Vi må derfor ikke skabe en kunstig forventning, som kan give folkene et håb, som vi senere må skuffe. Det er farligt at gøre det. Udenrigsministeren og andre bør yde deres bidrag til at understrege, at vestens modstandere i verdenspolitikken ikke har de samme mål som vi, og at vejen til en ændring, den ændring, vi alle ønsker, den afspænding, som vi alle vil stræbe frem imod, ikke er et enkelt møde, en pludselig beslutning, men at det er en lang og farefuld vej, og at den kræver fasthed, udholdenhed og tålmod, og at problemerne ikke kan løses gennem et topmødes mirakelkur.

Jeg tror, at tinget lyttede med interesse til udenrigsministerens redegørelse for forhandlingerne i De Forenede Nationer. Disse forhandlinger har jo, takket være ministerpræsident Khrustjovs deltagelse i drøftelserne, undertiden været en meget beskæmmende forestilling. Så meget desto mere taknemlige må vi være over den tale, som Hans Majestæt Kongen holdt, og den modtagelse, som denne tale fik, og jeg tror, at tinget er ganske enig med den højtærede udenrigsminister i de ord, han her udtalte, og gerne vil udtale sin lykønskning og sin taknemlighed over for kongeparret, ikke blot for kongens tale i De Forenede